

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **T. M.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupena Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Ječná 7/548, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2018 č.j. MV-104555/OAM-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha Ruzyně (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 7. 2017 č.j. CPR-20350-24/PŘ-2017-930504 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2. a písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit

vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 roků. Doba k vycestování z území byla stanovena do 50 dnů ode dne, kdy lze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, nebo ode dne odpadnutí důvodů, pro které by bylo rozhodnutí nevykonatelné. Zároveň správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na cizinku nevztahují důvody znemožňující vycestování a uložil žalobkyni podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že pozměnění určitého údaje ve vízu, byť vlepáním v cestovním dokladu, nemůže způsobovat neplatnost celého cestovního dokladu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a že výklad tohoto ustanovení, které správní orgány přijaly, je nepřiměřeně extensivní. Má za to, že neplatnost cestovního dokladu působí pouze nesprávný nebo neoprávněně pozměněný údaj obsažený v samotném cestovním dokladu, tj. zejména na datové stránce cestovního dokladu, nikoli vadné údaje v dokladech, které jsou do cestovního dokladu vlepovány. Dále se podle žalobkyně žalovaný odmítl zabývat otázkou, zda pozměnění víza zavinila a odmítl tuto otázku zohlednit při posuzování přiměřenosti uložení vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvedla, že v odvolání nezpochybňovala skutečnost, že její vízum bylo pozměněno a že tím pádem nemohla na základě tohoto víza pobývat v České republice oprávněně, ale zpochybňovala přiměřenost správního vyhoštění a jeho délku. Podle žalobkyně zavinění nepochybně hraje závažnou roli při rozhodování o přiměřenosti uložení vyhoštění a při rozhodování o tom, na jak dlouho se správní vyhoštění uloží. Žalobkyně rovněž namítala, že závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 11. 12. 2017 č.j. MV-106545-2/OAM-2017 dle § 120a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je její vycestování na Ukrajinu možné, nemůže obstát. Závazné stanovisko podle žalobkyně trpí jednak nedostatečnými podklady a rovněž chybností a nelogičností závěrů, k nimž na základě těchto nedostatečných podkladů ministr vnitra dospívá. Žalobkyně poukázala na to, že v rozhodnutí uvedené zprávy o situaci v zemi původu se až na naprosté drobné výjimky vůbec nedotýkají její hlavní obavy, kterou je násilí ze strany orgánů ukrajinské veřejné moci, zejména ze strany příslušníků ukrajinské armády, popřípadě paramilitárních skupin s touto ukrajinskou armádou propojených a to z důvodu žalobkyniny ruskojazyčnosti, popřípadě příslušnosti k východní části Ukrajiny. Uvedla, že v rámci řízení o mezinárodní ochraně jasně popsala jeden incident, který se jí osobně stal, přičemž i místní policisté se ozbrojenců báli.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť neobsahují argumentaci způsobilou zpochybnit věcnou správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí či postupu k němu vedoucího. Žalovaný odmítá, že by byla žalobkyně v důsledku vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění a navazujícího rozhodnutí o odvolání zkrácena na svých právech. Má za to, že postupoval v rámci předmětného správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Je přesvědčen, že vycházel z řádně zjištěného stavu věci. Žalobkyni podle žalovaného byl poskytnut dostatečný prostor pro sdělení všech ve věci podstatných skutečností a nebyla jí upřena možnost seznámit se s podkladovými materiály pro napadené správní rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
4. Při jednání konaném dne 3. 5. 2018 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha Ruzyně ze dne 20. 7. 2017 č.j. CPR-20350-1/PŘ-2017-930530, odborné vyjádření o posouzení pravosti schengenského víza LTU č. 002278852 a cestovního pasu Ukrajiny č. FC147997 podle ust. § 105 odst. 5 trestního řádu ze dne 20. 7. 2017 č.j.: CPR-20350/PŘ-2017-930530, oznámení zahájení správního řízení ze dne 20. 7. 2017 č.j. CPR-20350-10/PŘ-2017-930504, protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Inspektorátem cizinecké policie Praha-Ruzyně ze dne 20. 7. 2017 č.j. CPR-20350-11/PŘ-2017-930504, úřední záznam ze dne 21. 7. 2017 č.j. CPR-20350-18/PŘ-2017-930504, závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 21. 7. 2017 k č.j. CPR-20350/PŘ-2017-930504, rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha Ruzyně ze dne 21. 7. 2017 č.j. CPR-20350-24/PŘ-2017-930504, blanketní odvolání žalobkyně ze dne 23. 7. 2017 vč. jeho doplnění ze dne 18. 8. 2017, žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 2. 2018 č.j. MV-104555-14/OAM-2017.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Praha Ruzyně ze dne 21. 7. 2017 č.j. CPR-20350-24/PŘ-2017-930504 bylo žalobkyni v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2., písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění a rovněž byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně v souladu s ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla správním orgánem určena lhůta z území České republiky do 50 dnů ode dne, kdy lze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat podle § 119 odst. 7 cit. zákona od odpadnutí důvodů, pro které bylo rozhodnutí nevykonatelné. Rovněž pak bylo vysloveno, že podle ust. § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Uvedený správní orgán dále podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. rozhodl, že se na žalobkyni důvody znemožňující vycestování nevztahují. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2018 č.j. MV-104555-14/OAM-2017 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 7. 2017 č.j. CPR-20350-24/PŘ-2017-930504 potvrzeno.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d).

10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
11. Podle § 116 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. cestovní doklad se pro účely tohoto zákona považuje za neplatný, jestliže obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny.
12. Žalobkyně v žalobě namítala, že pozměnění určitého údaje ve vízu, byť vlepením v cestovním dokladu, nemůže způsobovat neplatnost celého cestovního dokladu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a že výklad tohoto ustanovení, které správní orgány přijaly, je nepřiměřeně extensivní. Má za to, že neplatnost cestovního dokladu působí pouze nesprávný nebo neoprávněně pozměněný údaj obsažený v samotném cestovním dokladu, tj. zejména na datové stránce cestovního dokladu, nikoli vadné údaje v dokladech, které jsou do cestovního dokladu vlepovány.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně se při hraniční kontrole na pracovišti odlety terminálu 1 Mezinárodního letiště Václava Havla v Praze prokázala cestovním pasem Ukrajiny č. FC1479997 vystaveným na jméno T. M., narozena X, státní příslušnost Ukrajina. Dále předložila palubní vstupenku k odletu linky x do H. Kontrolou cestovního pasu pak vzniklo podezření, že vízový štítek Litvy č. x, typu C, počet vstupů MULT, platný od 1. 6. 2016 do 30. 11. 2018, s délkou pobytu 90 dnů, byl neoprávněně pozměněn. Ve správním spise se nachází odborné vyjádření o posouzení pravosti schengenského víza LTU č. x a cestovního pasu Ukrajiny č. x podle ust. § 105 odst. 5 trestního řádu ze dne 20. 7. 2017 č.j.: CPR-20350/PŘ-2017-930530, z něhož vyplývá, že cestovní pas je pravý a osoba, která se jím prokázala, je jeho oprávněným držitelem. Pravý je i vízový štítek Litvy č. x, ale byl neoprávněně pozměněn tím, že v něm byl pozměněn konec doby platnosti z 30. 11. 2016 na 30. 11. 2018. Podle otisku přechodového razítka na straně 9 cestovního pasu Ukrajiny č. x vstoupila žalobkyně naposledy na území smluvních států schengenské dohody dne 18. 5. 2017 přes hraniční přechod Polské republiky Korczowa a zdržovala se zde bez přerušení až do 20. 7. 2017. Lustrací v dostupných evidencích policie nebylo zjištěno, že by žalobkyni bylo uděleno jakékoli vízum nebo oprávnění k pobytu, které by ji opravňovalo ke vstupu a pobytu na území. Žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d). V případě žalobkyně bylo zjištěno při posouzení jejího cestovního dokladu z odborného vyjádření, že v jejím pase vydané schengenské vízum, tedy vízový štítek LTU č. 02278852 byl pozměněn tím, že u data platnosti víza byla částečně vyškrábána číslice 6 a dotištěna číslicí 8, tj. z 30. 11. 2016 na 30. 11. 2018. To samé bylo učiněno ve strojově čitelné zóně, kde původní číslice 6 byla

nahrazena č. 8. Byla tak splněna podmínka stanovená tímto ustanovením, a to podle § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť cestovní doklad se podle ust. § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců považuje za neplatný, jestliže obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny. V tomto případě se jednalo o neoprávněně provedené změny. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že zákonodárce v ust. § 116 zákona o pobytu cizinců zřetelně vymezil okolnosti, při jejichž existenci je pro účely zákona o pobytu cizinců považován cestovní doklad za neplatný. Nejedná se pouze o nesprávné, nebo pozměněné údaje identifikující přímo doklad nebo jeho držitele, nýbrž jakákoli neoprávněně provedená změna, změna provedená neoprávněným subjektem, ať již neoprávněný záznam, či vymazání nebo pozměnění existujícího oprávněně provedeného záznamu, jsou skutečnostmi způsobujícími předpokládaný právní následek, tedy neplatnost cestovního pasu. Soud tedy odkazuje na to, že doklad žalobkyně byl zneplatněn právě neoprávněně provedenou změnou, která byla provedenou kontrolou zjištěna.

14. Pokud jde o námitku, že měla být zkoumána otázka zavinění ve věci pozměnění cestovního vízového štítku Litvy, soud uvádí, že institut správního vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45].

15. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012 č.j. 9 As 102/2011-80, který se sice týkal správního vyhoštění z důvodu neoprávněného zaměstnání cizince, jeho závěry jsou však plně použitelné i pro posuzovanou věc:

„V tomto směru je potřeba nejprve poznamenat, že správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, jehož legální definice je stanovena v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců; dle tohoto ustanovení se jedná o ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze umožnit cizinci další vstup. Správní vyhoštění je tedy svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS, oba dostupné též na www.nssoud.cz, stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. To ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaném pod č. 2129/2010 Sb. NSS, poukázal na to, že: „... policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1“.

16. Soud souhlasí, že otázka zavinění může hrát jistou roli při rozhodování o délce správního vyhoštění. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, toto rozhodování není rozhodováním o

sankci (ať už správní nebo trestní), proto na zkoumání zavinění není třeba klást tak přísné požadavky jako v trestním právu či v oblasti správního trestání, kde je třeba prokázat obviněnému (obžalovanému) vinu nade vší pochybnost. V daném případě je ze samotného jednání žalobkyně, která se prokázala doklady na své jméno (cestovním pasem Ukrajiny a vízovým štítkem Litvy), přičemž vízový štítek Litvy s délkou pobytu 90 dnů a skutečnou dobou platnosti od 1. 6. 2016 do 30. 11. 2016 byl pozměněn tak, že nově uvedená doba platnosti byla až do 30. 11. 2018, zjevné, že žalobkyně s tímto svým protiprávním jednáním musela být srozuměna či přinejmenším o něm vědět měla a mohla. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného (ve spojení s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) pak soud považuje za dostatečné. Z uvedených důvodů soud neshledal správní vyhoštění v délce 4 let (přičemž maximální zákonem stanovená sazba činí 5 let) za překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

17. Co se týče žalobní námitky o nedostatečných podkladech závazného stanoviska a chybnosti a nelogičnosti jeho závěrů, ani tuto neshledal soud důvodnou. Žalobkyně v žalobě uvedla, že její hlavní obavou je násilí ze strany orgánů ukrajinské veřejné moci, zejména ze strany příslušníků ukrajinské armády, popřípadě ze strany paramilitárních skupin s touto ukrajinskou armádou propojených, a to z důvodu ruskojazyčnosti žalobkyně, popřípadě příslušnosti k východní části Ukrajiny (což může v očích ukrajinských nacionalistů zakládat podezření ze separatismu). Soud toto tvrzení považuje za účelové, neboť žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 20. 7. 2017 zaznamenaném v protokole správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 7. 2017 č.j. CPR-20350-11/PŘ-2017-930504 jako jediný důvod, který by jí bránil v návratu na Ukrajinu, uvedla, že se tam nechce vrátit, neboť se tam stále válčí, pořád tam probíhají nějaké vojenské akce a ona se o sebe bojí; to je jediný důvod, proč se nemůže vrátit na Ukrajinu. Žalobkyně v rámci svého vyjádření před správním orgánem prvního stupně dne 20. 7. 2017 neuvedla žádnou obavu z násilí ze strany ukrajinských orgánů veřejné moci z důvodu její ruskojazyčnosti. Navíc je třeba poukázat na skutečnost, že sama žalobkyně v rámci tohoto svého vyjádření připustila, že neměla v úmyslu požádat o azyl v České republice, neboť chtěla vycestovat do Egypta a odpočinout si tam. O azyl se rozhodla požádat teprve poté, co policisté zjistili, že její pas není v pořádku. Soud přitom nezjistil a ani žalobkyně netvrdila žádný důvod, proč by svoji obavu z násilí ze strany orgánů ukrajinské veřejné moci pro její ruskojazyčnost nezmínila již ve svém vyjádření učiněném před správním orgánem prvního stupně dne 20. 7. 2017. Z uvedených důvodů soud tuto žalobní námitku považuje za účelovou, a tedy i nedůvodnou. Soud dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu o situaci na Ukrajině, např. na jeho usnesení ze dne 25. 5. 2017 č.j. 10 Azs 85/2017-37:

„NSS se již dříve vyjádřil také k otázce probíhajícího ozbrojeného konfliktu a bezpečnostní situaci na Ukrajině např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68, nebo usnesení ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014-17). Stěžovatel pochází z Dněpropetrovské oblasti, která - byť sousedí se separatistickými regiony - není boji přímo zasažena. Nic nenasvědčuje tomu, že by v případě svého návratu mohl být stěžovatel jako civilista vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku nestabilní situace v Doněcké a Luhanské oblasti, popř. na Krymu (srov. usnesení NSS ze dne 24. 2. 2016, čj. 6 Azs 267/2015-23; ze dne 18. 9. 2015, čj. 2 Azs 194/2015-28; ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43).“

I žalobkyně pochází z Dněpropetrovské oblasti (konkrétně z města Nikopol), která - byť sousedí se separatistickými regiony - není boji přímo zasažena. Nic nenasvědčuje tomu, že

by v případě svého návratu mohla být žalobkyně jako civilistka vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku nestabilní situace v Doněcké a Luhanské oblasti, popř. na Krymu. Zdejší soud dále považuje závazné stanovisko, jakož i zprávy o situaci na Ukrajině, z nichž toto závazné stanovisko (jakož i napadené rozhodnutí) vycházelo, z tohoto pohledu za zcela dostatečné. Tyto žalobní námitky jsou proto nedůvodné.

18. Městský soud v Praze po zhodnocení uvedených podkladů dospěl k závěru, že žalovaný i správní orgán prvního stupně postupovali při rozhodování o správním vyhoštění žalobkyně v souladu se zákonem o pobytu cizinců i v souladu se správním řádem.
19. Soud neshledal žádnou z námitek žalobkyně důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. O nákladech rozhodl soud ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci nebyla úspěšná a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně